

ထန်းပင်ညီနောင်

စာရေးသူ - မိုးစွေ

"ထန်းပင်ညီနောင်"

နယ်ဘက်တွေမှာ ထန်းပင် ညီနောင်တို့ အုန်းပင် ညီအစ်ကိုတို့ သရက်ပင် မောင်နှမတို့ စသဖြင့် အပင်နှစ်ပင် သုံးပင် ယှဉ်ပေါက်နေတယ် ဆိုရင် အဲဒီလိုလေးတွေ အပင်တွေကို အမျိုးစပ်ပြီး ခေါ်တတ်ကြတယ်။

(....)နယ်လေးမှာ လည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဘယ်ခေတ် ဘယ်ကာလကမှန်းမသိ ရှေ့မီနောက်မီ ရပ်ရွာ လူကြီးတွေတောင် အသေအချာ မပြောနိုင် လောက်အောင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာနေပြီဖြစ်တဲ့ ထန်းပင်ကြီး နှစ်ပင်က မြို့ငယ်လေးရဲ့ အလယ်ကောင် နေရာလေးမှာ ထီးထီးကြီး ရှိနေတယ်။ မြို့ပုံစံကို ယေဘုယျ ပြောရမယ်ဆိုရင် မြစ်ဘေးနားက မြို့ဖြစ်လို့ မြစ်ကြီးကို အမှီပြုပြီး အသက်မွေးကြတဲ့ လုပ်ငန်းကို အများစု လုပ်ကိုင်ကြတယ်။

မြစ်ပြင်ကြီး ဘေးနားမှာ အိမ်ငယ်လေး တန်းစီ ဆောက်ထားပြီး ဒီဘက်မြစ်နဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ကုန်းမြေဘက်မှာ တော့ တောင်အခြမ်းနဲ့ မြောက်အခြမ်းဆိုပြီး တစ်မြို့တည်း ဆိုပေမဲ့ နှစ်ခြမ်း ခွဲထားတယ်။ တောင်နဲ့ မြောက်ရဲ့ ကြားမှာ စေတီလေး တစ်ဆူရှိတယ် အဲဒီစေတီနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ တော့ မြို့ သင်္ချိုင်းငယ်လေး တစ်ခုကို မြင်နိုင်ပြီး သင်္ချိုင်း

မြေဘက်ကနေ တော်တော်လေး ဆက်သွားမယ်ဆိုရင် ထန်းပင်ကြီး နှစ်ပင်နဲ့ ဇရပ် အပျက်လေးတွေကို တွေ့နိုင်မှာ ပါ။ အဲဒီအလွန်မှာ တော့ လူနေထူထပ်တဲ့ မြို့ထဲနေရာကို တန်းရောက် နိုင်ပါတယ်။

ဒီမြို့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းက နာမည်ကြီးတယ် ဆိုတာလည်း ထန်းပင် ညီနောင်ကြောင့်လို့ ပြောရင် ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်လောက်ဘူး။ ထန်းပင်ညီနောင်ဆိုရင် တချို့က သိုက်ရှိတယ်။

ထန်းပင်ညီနောင်သိုက်။ တချို့က ထန်းပင်ညီနောင်မှာ သရဲအရမ်းခြောက်တယ်။

တချို့က ထန်းပင်ညီနောင်ကနေ တခြားကမ္ဘာဆီကို ရောက်နိုင်တဲ့ တံခါးပေါက်က တစ်ခါတလေ ပွင့်လာတတ်တယ်လို့ အမျိုးမျိုး ဇာတ်လမ်းတွေ ထွင်ပြီး ပြောဆိုတာတွေက နားထဲတောင် မဆုံလောက်ဘူး။ တစ်ခါတလေ တချို့ ပရလောကအကြောင်း စပ်စုချင်တဲ့ သူတွေ။ စာရေးဆရာတွေ။ ဖြစ်ရပ်မှန် ရိုက်ကူးရေးသမားတွေ။

သဘာဝလွန် အကြောင်းတွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ သူတွေက ဒီထန်းပင်ညီနောင်ကို လာလေ့လာကြတာ ရှိတတ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဘက်တော့ ဘယ်သူမှ မသွားရဲကြဘူး။ သိပ်သတ္တိကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ သူတောင် ညဘက်ကြီး ထန်းပင်ညီနောင် ရှေ့လမ်းက ဖြတ်မလျှောက်ရဲဘူး။ ဒီလို ကြောက်သွားကြတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် မြို့ခံ ပြည်သူ့ရဲတပ်ကြပ် အဆင့်ရှိတဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်း တစ်ယောက် ကြုံလာခဲ့ရတာကို အခြေခံတယ်လို့ ဆိုရမယ် ...

ဒီမြို့လေးမှာ ကိုသိန်းအောင်လို့ ခေါ်တဲ့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက် ရှိတယ်။

သူတို့ ရဲအဖွဲ့တွေက ညဆိုရင် ဓာတ်မီးတွေ။ လက်ကိုင်တုတ်တွေ။

လက်နတ်တွေနဲ့ မြို့ရွာ လုံခြုံရေးအတွက် တာဝန်ယူပြီး တစ်မြို့လုံးကို ခြေလျင် ကင်းလှည့်လေ့ ရှိကြတယ်။

တစ်ရက် လမိုက်ညကြီး တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသိန်းအောင် အပါအဝင် ရဲ သားလေး ခြောက်ယောက် ပေါင်း ခုနစ်ယောက်က ထုံးစံအတိုင်း မြို့မြောက်ဘက်ကနေ တောင်ဘက်ကို ကင်းလှည့် လာကြတယ် မြောက်ဘက်ကနေ တောင်ဘက်ကို သွားမယ်ဆိုရင် သေချာပေါက်တော့ ထန်း ပင်ညီနောင်ရှေ့ကနေ ဖြတ်သွားမှ ရတာလေ။

သူတို့ ကလည်း ညတိုင်း ဒီလူအုပ်နဲ့ သွားနေကျမို့ ကြောက်တော့ ကြောက်ပေမဲ့ လူကလည်း များ တာဝန်ကလည်း တာဝန်ဆိုတော့ မလွဲ သာဘဲ သွားလာ နေကြရတာပဲ။ တောင်ဘက်ခြမ်းကို ကင်းလှည့်ပြီး ပြန် မယ်အလုပ်မှာ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသိန်းအောင်က တောင်ဘက်ခြမ်းမှာ ရှိ တဲ့ သူ့အမေအိမ်လေး ခဏ ဝင်ချင်တယ်လို့ ပြောပြီး သူ့ရဲဘော်တွေကို ခေါ်သွားခဲ့တယ် တော်ယုံ တစ်နေ့တစ်ခေါက် မရောက်တဲ့ အမေအိမ်မှာ အခြွေအရံတွေ ယူနီဖောင်းတွေနဲ့ ဝင့်ကြွားကြွား ရောက်လာတာမို့ ပတ် ဝန်းကျင်ကလည်း ဟိုလူလာနှုတ်ဆက် ဒီလူလာနှုတ်ဆက်နဲ့ တော် တော်နဲ့ စကားမပြတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အချိန်ကလည်း လင့် လာပြီမို့ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသိန်းအောင်က သူ့ရဲ ဘော်တွေကို ရုံးအဝင် နောက်ကျရင် စခန်းမှူး ဆူမှာ စိုးလို့ အရင်ပြန်နှ ငုံကြပါလို့ ပြောလိုက်ပြီး သူကတော့ အမေအိမ်မှာ ပဲ နေနေရစ်ခဲ့တယ်။ ရဲဘော်တွေ အားလုံး ပြန်သွားကြပြီး နာရီတော်တော်လေး ကြာတော့ အချိန်က တော်တော်ကို ညဉ့်နက်နေတဲ့ အချိန် ဖြစ်နေပြီ သူတစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ ကို အမေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေက စိတ်မချကြ တာနဲ့

"ကိုသိန်းအောင် ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား ထန်းပင် ညီနောင်က ကြမ်းတယ်နော် ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲ"

"ကောလာဟလတွေပါဗျာ ကျုပ်တို့ ညတိုင်း အဲဒီဘက်က ကင်းလှ ညို့နေကျ တစ်ခါမှ အသံလေးတောင် မကြားမိပါဘူး... အေးဆေးပါ... ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ပြန်မယ် ဘာမှ လိုက်ပို့ပေးမနေနဲ့ ကျုပ်မှာ သေနတ်လည်း ပါတယ် သရဲတွေဘာတွေ မသိဘူး ပစ်သတ်လိုက်မှာ ဟားဟား"

ပြောရင်း သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြှောက်ပြ လိုက်သေးတယ်။

"အေးပါအေးပါ ခင်ဗျား အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ ဒါဆို ပြန်နုဇွဲဦး ကိုယ့်လူရေ နောက်မှ အေးဆေးဆုံမယ်။ ဂရုစိုက်ပြန်ဗျာ..."

မိတ်ဆွေတွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသိန်းအောင် တစ်ယောက်တည်း သီချင်းလေး ညည်းပြီး စခန်းကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ဓာတ်မီးလေး အားကိုးနဲ့ လျှောက်လာရင်း လျှောက်လာရင်း ထန်းပင်ညီနောင်နား ရောက်တော့ အမျိုးအမည် မသိတဲ့ အေးစိမ့်စိမ့် ခံစားချက်ကို ခံစားမိလိုက်ရတယ်။ ကျောထဲ အေးစိမ့်သွားသလို။ ကြောက်စိတ်လည်း ဝင်လာမိတယ်။

ဘာရယ် မဟုတ်ဘူး ကျောမလုံသလို ခံစားမိလို့ အနောက် လှည့်ကြည့် ပြန်တော့လည်း အနောက်မှာ လူသူလေးပါး ဆိတ်ငြိမ်နေပြီး လမ်းကြီးကိုပဲ ထီးထီးကြီး မြင်နေရတယ်။

တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ အအေးဓာတ်ပါတဲ့ လေကြောင့် ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ပဲ ကြက်သီးထပြီး တုန်ယင်မိသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူ့ခြေထောက်နားက အမွေးမည်းမည်းကြီးတွေနဲ့ အရာကြီးကို မြင်လိုက်ရပြီး ထခုန် မိလိုက်တော့တယ်။

"အမလေးဗျာ ... သ ... သသ... သရဲကြီး... ခြေထောက်ကို လာဆွဲ ... ဆွဲ..."

ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးပြီး သူ့ခြေထောက်နားကို သေချာ ပြန်ကြည့်လိုက်တော့ သူထင်ထားသလို မဟုတ်ဘဲ အမွေးဖွားဖွားနဲ့ ခွေးအမည်းရောင်ကြီး ဖြစ်နေတယ်... ခွေးကြီးက သူ့ခြေထောက်ကြား နေ ဖြတ်ပြေးပြီး ရှေ့ကို ထွက်သွားတာလေ... အဲဒီအခါမှ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသိန်းအောင်လည်း သက်ပြင်း ချနိုင်ပြီးတော့ ရှက်လည်း ရှက် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ ခွေးကို မာန်မဲပြီး ဟောက်လိုက်သေးတယ်။

"ဪ... ဒီသောက်ခွေးကတော့ကွာ...ငါ ပိတ်ကန်လိုက်ရ ..."

သူပြောလိုက်တာကို ခွေးက နားလည်သူလိုနဲ့ တစ်ချက် လှည့်ကြပြီးတော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်သလိုနဲ့ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ပြေးသွားပြီး ခွေးသေးသေးလေးကနေ တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း မျက်စိရှေ့တင် အကောင်ကြီးကြီး ကြီး လာပြီးတော့ အစွယ်တွေနဲ့ သွားရည် တွဲလောင်းကျပြီး ရှစ်ထပ်တိုက် တစ်တိုက်စာ အမြင့်လောက်ထိ ကြီးတဲ့ ငရဲခွေးကြီး ဖြစ်သွားပါလေရော... ဒါကို အံ့သြတကြီးနဲ့ ကြည့်နေမိတဲ့ တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသိန်းအောင်လည်း ဘာပြောကောင်းမလဲ လက်ထဲက သေနတ်ရော။

ဓာတ်မီးပါ ပစ်ချခဲ့ပြီး ခြေကုန်ကို နောက်ကြောင်းပြန် ပြေးတော့တာပဲ...။